

24-09-2018

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

**"মৰমৰ সন্তানসকল - তোমালোকৰ মগজ (বুদ্ধি) আনন্দৰে সদায় ভৰপূৰ হৈ থকা উচিত কিয়নো তোমালোক এতিয়া
পিতাৰ সমান মাষ্টাৰ নলেজফুল (জ্ঞানেৰে পূৰ্ণ) হৈছা"**

*প্ৰশ্ন :- তোমালোক সন্তানসকল 21 জন্মৰ কাৰণে কিহৰ আধাৰত মালামাল (সমৃদ্ধিশালী) হোৱা?

*উত্তৰ :- সংগমত তোমালোকে পোনপটীয়াকৈ পিতাক নিজৰ সকলো দি দিয়া। সকলো পিতাৰ প্ৰতি হস্তান্তৰ কৰি
দিয়া তাৰ প্ৰতিদান হিচাপে তোমালোকে 21 জন্মৰ কাৰণে মালামাল হৈ যোৱা। পিতাই কয় - এই সময়ত
তোমালোকৰ ওচৰত যি বাজে বস্তু আছে সেয়া মোক দি দিয়া, মৃত্যুৰ আগতে নিজৰ সকলো হস্তান্তৰ কৰি
দিলে ভৱিষ্যতে তাৰ প্ৰতিদান পাই যাবা।

*গীত :- ওঁম্ নমঃ শিৱায়ৈ....

ওঁম্ শান্তি। শালিগ্ৰামসকলৰ প্ৰতি শিৱ ভগৱানে কৈছে। আত্মিক সন্তানসকলৰ প্ৰতি আত্মিক পিতাই বুজাই আছে।
এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে ইয়াত আমি আত্মা বুলি উপলব্ধি কৰি বহিব লাগে, শৰীৰ বুলি নহয় আৰু
গোটেই দুনিয়াত এজনো এনেকুৱা ব্যক্তি নাই যিয়ে আত্মা কি বুজি পায়। আত্মাকে যিহেতু নাজানে তেন্তে পৰমাত্মাক
কেনেকৈ বুজিব? পিতাৰ দ্বাৰাহে আত্মাৰ জ্ঞান পোৱা যায়। আত্মা-পৰমাত্মাকেই নাজানে সেই কাৰণেই মনুষ্য আজি
দুখী। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে এইটো জানিছা যে এই নাটকৰ বা কল্পবৃক্ষৰ আয়ুস 5 হাজাৰ বছৰ। এয়াটো
বুজি পোৱা যে যদিহে তাৰ (বৃক্ষৰ) বীজ চৈতন্য হ'লহেঁতেন তেন্তে ক'লেহেঁতেন যে মোৰ বীজৰ পৰা বৃক্ষৰ এনেকৈ
জন্ম হ'ল। এতিয়া সেয়াতো হৈছে জড়, এয়া হৈছে মনুষ্য সৃষ্টিৰ একমাত্ৰ চৈতন্য বীজ। এতিয়া তোমালোক
সন্তানসকলৰ সকলো জ্ঞান আছে। তোমালোকৰ মাজতো পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি আৰম্ভণিৰ পৰা অন্তিমলৈকে গোটেই
বৃক্ষৰ জ্ঞান পাইছা। যিদৰে বীজত গোটেই বৃক্ষৰ জ্ঞান থাকে। ইয়াত পিতা হৈছে চৈতন্য বীজৰূপ, গোৱাও হয় -
পৰমপিতা পৰমাত্মা সত্য-চৈতন্য-আনন্দ স্বৰূপ। নিৰাকাৰৰ মহিমা গোৱা হয়। তেওঁৰ মহিমা সকলোৰে পৰা পৃথক।
মনুষ্যইতো একোৱে নাজানে। যদিও দেৱতাসকলে উত্তৰাধিকাৰ ইয়াৰ পৰাই প্ৰাপ্ত কৰে কিন্তু তেওঁলোকৰো তাত এই
জ্ঞান নাথাকে। আচৰিত কথা নহয়নে। এতিয়া ইয়াতে তোমালোকে সকলো জ্ঞান পোৱা। বুদ্ধিত জ্ঞান আছে - এই সৃষ্টি
চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে। পিতা আহি নতুন ৰাজধানী স্থাপনা কৰে। তোমালোক হৈছা এই নাটকৰ ভাওৰীয়া। কেৱল
তোমালোকৰহে নাটকৰ আদি-মধ্য-অন্ত, ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ জ্ঞান আছে আৰু অন্য কাৰোৰে নাই। শূদ্ৰ বৰ্ণৰো এই
জ্ঞান নাথাকে আৰু দেৱতা বৰ্ণৰো এই জ্ঞান নাথাকে। কোনোবাই শুনিলে আচৰিত হৈ যাব। মনুষ্যই কয় - এই উৎসৱ
আদি যি পালন কৰা হয়, সেয়া পৰম্পৰাগত ভাবে চলি আহিছে। কিন্তু পিতাই বুজায় - সত্যযুগতো এই উৎসৱবোৰ
নাথাকে। উৎসৱক কোনোৱে নাজানেই। এতিয়া কোৱা হয় এই দশহৰা, দীপাৱলী আদি উৎসৱ আহিব। তাত এইবোৰ
একোৱে মনত নাথাকে। একেবাৰে নিচিন্ত হৈ ৰাজ্য কৰি থাকিব।

এতিয়া ইয়াত তোমালোকৰ বুদ্ধিৰ তলা খুলিছে। তোমালোক ভাওৰীয়া। এই নাটকৰ ৰচয়িতা, নিৰ্দেশক, মুখ্য ভাওৰীয়া,
সময় সীমাক জানা। এই জ্ঞান যাৰ বুদ্ধিত থাকিব, তেওঁ অপাৰ সুখত থাকিব। গড ফাদাৰকহে (ঈশ্বৰ পিতা)
নলেজফুল, জ্ঞান সাগৰ বুলি কোৱা হয়। কিহৰ জ্ঞান? তোমালোকৰ বাহিৰে আৰু অন্য কোনোৱে বুজিব নোৱাৰে।

ঈশ্বৰকে নলেজফুল, ব্লুড অলমাইটি অথ'ৰিটি (বিশ্ব সৰ্বশক্তিমান কৰ্তা) বুলি কোৱা হয়। গতিকে জ্ঞান কাৰ? সকলো বেদ, শাস্ত্ৰ, গ্ৰন্থ, সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ। শাস্ত্ৰত এই জ্ঞান নাই। সেয়া হৈছেই ভক্তি মাৰ্গৰ শাস্ত্ৰ, কেৱল পূজা কৰি থাকা। বাকী ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ একো জ্ঞান নাই। সেয়েহে ঋষি-মুনি আদিয়ে কৈছিল - আমি ৰচয়িতা আৰু ৰচনাক নাজানো। বুজাওতা এজনেই পিতা। গতিকে ক'ৰ পৰা জানিব। এতিয়া তোমালোকে পিতাৰ দ্বাৰা শুনা পিছত এই জ্ঞান প্ৰায় লোপ হৈ যায়। এই জ্ঞান তোমালোক সন্তানসকলৰ বাহিৰে আৰু কোনেও নাজানে। তোমালোকে কিমান বিশাল জ্ঞান পোৱা। গতিকে তোমালোক সন্তানসকল কিমান আনন্দিত হোৱা উচিত! তেওঁলোকে ডাক্তৰী আদি পঢ়াৰ কাৰণে, শিকাৰ কাৰণে বিলাতলৈ যায়। তোমালোককতো ইয়াতে এনেকৈ গঢ়ি তোলে যে তাত এই ডাক্তৰ আদি নাথাকেই। বেহদৰ পিতা যি নলেজফুল হয়, তেওঁৰ দ্বাৰাই আমি সকলো জানি যাওঁ। তেওঁৰেই আমি সন্তান। গতিকে জ্ঞানেৰে মগজ (বুদ্ধি) কিমান ভৰপূৰ হৈ থাকিব লাগে। কিমান আনন্দিত হৈ থাকিব লাগে। এনেকুৱা কোনো বস্তু নাই যাক আমি নাজানো। তেওঁলোকে যি পঢ়ে সেয়াটো একোৱে নহয়। ভক্তি মাৰ্গৰ শাস্ত্ৰ আদি কিমান পঢ়ে। কিন্তু এয়াটো কোনেও নাজানে যে সৃষ্টি চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে? তোমালোক সন্তানসকল এতিয়া মাষ্টৰ নলেজফুল হৈ যোৱা। সংক্ষেপেতো সকলো জানিছা। বাকী কেৱল আত্মা যি তমোপ্ৰধান তাক সতোপ্ৰধান কৰি তুলিব লাগে। কিছুমান আছে যিয়ে তমোপ্ৰধানৰ পৰা তমো হৈছে, কোনোৱে তমোৰ পৰা ৰজো হৈছে, কোনোৱে ৰজোৰ পৰা সতো হৈছে। সতোপ্ৰধান বুলি কোৱা নহ'ব। সতোপ্ৰধান যেতিয়া হৈ যাব তেতিয়া পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি কৰ্মাতীত অৱস্থা আহি যাব তাৰ পিছততো ৰাজ্য কৰিবলৈ নতুন দুনিয়া লাগিব সেই কাৰণে পুৰণি দুনিয়াৰ বিনাশ হয়। এই যজ্ঞ যেতিয়া পুৰা হ'ব তেতিয়া গোটেই পুৰণা দুনিয়াৰ আছতি হ'ব। এই পঢ়া পুৰা হৈ যাব তাৰ পিছত পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি কৰ্মাতীত অৱস্থা প্ৰাপ্ত হ'ব। যেনেকৈ তেওঁলোকে পৰীক্ষা পাছ কৰাৰ পিছত স্থানান্তৰ হৈ যায় তেনেকৈ তোমালোকেও মৃত্যুলোকৰ পৰা স্থানান্তৰ হৈ অমৰলোকলৈ গুচি যাব। আমি অমৰলোকত আছিলো ৪৪ জন্ম লৈ-লৈ পিছত মৃত্যুলোকলৈ আহি গ'লো।

তোমালোকে কোৱা আমি এতিয়া পঢ়ি আছো তাৰ পিছত অমৰলোকলৈ গৈ দেৱী-দেৱতা হ'ম। পিতাইহে মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি তোলে। পতিতসকলক পাৱন দেৱী-দেৱতা কৰি কোনে গঢ়ি তুলিব? দেৱতাতো ইয়াত কোনো নহয়, যিয়ে দেৱী-দেৱতা কৰি তুলিব। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ দৰকাৰ নহয় জানো। কিন্তু তেওঁলোকতো ইয়াত নাথাকে। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে এই সময়ত পিতাহে আহি আমাক পঢ়ায়। স্বৰ্গৰ ৰাজ্য-ভাগ্য দিয়ে। স্বৰ্গ আছিল, লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিল নহয় জানো। তেওঁলোকৰ এই ৰাজ্য কোনে স্থাপনা কৰিলে? হেভেনলি গড ফাদাৰেহে (স্বৰ্গীয় ঈশ্বৰ পিতাই) পেৰাডাইজ (স্বৰ্গ) সত্যযুগ স্থাপনা কৰিছিল, য'ত দেৱী-দেৱতাসকলে ৰাজত্ব কৰিছিল। তাত দ্বিতীয় কোনো খণ্ড নাছিল। এখনেই ভাৰত আছিল। তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে - যেতিয়া আমি ৰাজ্য কৰিম আৰু অন্য কোনো নাথাকিব। তোমালোকৰ বুদ্ধিত এই গোটেই বৃক্ষৰ জ্ঞান আছে, ইয়াৰ বীজ ওপৰত আছে। তেওঁ সত্য, চৈতন্য হয়। আত্মাও অবিনাশী, বাবাও অবিনাশী। বাবাৰ ওচৰত যি জ্ঞান আছে সেয়া তোমালোকক শুনায়। গোটেই বৃক্ষ জোপা থিয় হৈ আছে, বাবা ওপৰত আছে। এই সময়ত মনুষ্য তমোপ্ৰধান কাঁইটৰ দৰে। বৃক্ষ পুৰণা হ'লে শুকাই যায় সেয়েহে ইয়াক কাঁইটৰ জংঘল বুলি কোৱা হয়। তাত হৈছে ফুলৰ বাগিছা। বাবা হৈছে বাগবান (বাগিছাৰ গৰাকী)। কোনোৱে নাওঁৰীয়া, কোনোৱে বাগবান, কোনোৱে মালি বুলি কয়। পিতা হৈছে নাওঁৰীয়া। তোমালোকেও নাওঁ চলাবলৈ শিকি আছা। প্ৰত্যেকৰে নাওঁ বহুত পুৰণা হৈ গৈছে। নাওঁ আত্মা আৰু শৰীৰ উভয়ৰে। এনেকৈ গায় - পাৰ কৰা মোৰ নাওঁ। এতিয়া নাওঁখনো পুৰণা আৰু শৰীৰো পুৰণা। এতিয়া পাৰ কেনেকৈ হ'বা আৰু ক'লৈ যাবা? তোমালোকে জানা পাৰ বুলি কাক

কোৱা হয়, মুক্তিধাম, জীৱনমুক্তিধাম কি বস্তু! যথাযথ পিতাই এতিয়া পাৰ কৰি লৈ যায়, দুখধামৰ পৰা সুখধাম অথবা বিষয় সাগৰৰ পৰা ক্ষীৰসাগৰলৈ লৈ যায়। তেওঁলোকে কেৱল গায় - পাৰ কৰা নাওঁ মোৰ, বাগবান আহা, কাঁইটক ফুল কৰি তোলা। তোমালোকেও আগতে নাজানিছিল। এতিয়া তোমালোকে মূলবতন, সূক্ষ্মবতন, সত্যযুগৰ পৰা কালিযুগলৈ সকলো ৰহস্য জানিছা। যিয়ে জানিব তেওঁহে শুনাৰ। ভিতৰত জ্ঞানৰ মন্ত্ৰন চলি থাকিলে আনন্দিত হৈ থাকিব। কোনোধৰণৰ চিন্তাৰ কথাই নাথাকে, চিন্তাৰ পৰা মুক্ত হৈ যোৱা।

তোমালোকে জানা বাবাই আমাক লৈ যায়, এতিয়া আমি বাবাৰ দৰে হৈ আছো। সন্তান পিতাৰ সমান হয়, নহয় জানো। বাবা নলেজফুল, তোমালোককো নলেজফুল কৰি তুলিছে। আত্মাসকলৰ সংযোগ পৰমাত্মা পিতাৰ সৈতেই। আত্মাই কয়- যি বাবাৰ ওচৰত জ্ঞান আছে, সেয়া আমাক আত্মাসকলক দি আছে। তোমালোক হৈছা আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তান। এয়াও নতুন কথা নহয়নে। বাবাৰ বাহিৰে অন্য কোনোৱে শুনাৰ নোৱাৰে। সেই নিৰাকাৰ পিতাইও সাকাৰক আধাৰ কৰি শুনায়। নহ'লে তোমালোকে শুনিব নোৱাৰা। সন্তানসকলক পিতাই নিজৰ সমানকৈ গঢ়ি তোলে। সেই পিতাই হৈছে দুখ-হৰ্তা, সুখ-কৰ্তা। তেওঁৰ যি মহিমা সেয়া তোমালোকৰো, কোনো পাৰ্থক্য নাই। বাকী কি পাৰ্থক্য থাকে? মই (শিৱ) জন্ম-মৰণত নাহোঁ, তোমালোক জন্ম-মৰণত আহা। মোক জ্ঞান সাগৰ বুলি কয় গতিকে মই তোমালোকক জ্ঞান দিওঁ। মই সুখৰ সাগৰ, পৱিত্ৰতাৰ সাগৰ, শান্তিৰ সাগৰ হওঁ, তোমালোককো সেই অধিকাৰ দিওঁ।

তোমালোকে জানা যে এই গোটেই চক্ৰ আকৌ 5 হাজাৰ বছৰৰ পিছত পুনৰাবৃত্তি হ'ব। এই জ্ঞান হৈছে উপাৰ্জনৰ উৎস। যিমানেই পঢ়ে সিমানেই জ্ঞানৰ দ্বাৰা উপাৰ্জন হয়। এয়া জ্ঞানো হয় লগতে ধান্দাও হয়। মহাজনসকলে (ধন ধাৰলৈ দিয়া লোক) লেনদেন কৰে, তোমালোকে কি দিয়া? বাজে বস্তু। মৃত্যুৰ পিছত কৰণীঘোৰক (শ্মশানৰ কাম কৰা ব্ৰাহ্মণ) বাজে বস্তুবোৰেই দিয়ে। তোমালোকেতো জীৱন্তে দিব লাগে। ঈশ্বৰৰ অৰ্থে দিয়ে। এতিয়া তোমালোকে কি ঈশ্বৰক পুৰণা বিচনা আদি দিবানে? পিতাই কয় তোমালোকে মৃত্যুৰ আগতেই সকলো দি দিয়া। এই পুৰণা বস্তু তোমালোকৰ কোনো কামত নাহিব। কোনোবা যিমানেই ধনবান নহওক সেয়া কিমান দিনলৈ থাকিব? এটা জন্মৰ কাৰণে, পিছত ক'বতো নোৱাৰি কৰ্ম অনুসৰি ক'ত গৈ জন্ম ল'ব। তোমালোকে পিতাৰ পৰা পুৰুষাৰ্থ অনুসৰি 21 জন্মৰ কাৰণে লোৱা।

এয়া হৈছে আত্মিক সেৱা। গোটেই দুনিয়াই পাৰ্থিৱ সেৱাকহে জানে। আত্মিক সেৱাক কোনোৱে নাজানে। পৰম আত্মাইহে আহি জ্ঞান দিয়ে। সেই পৰম জনাৰ জন্ম দিনো উদ্‌যাপন কৰে। তেওঁকেই সুখৰ সাগৰ, শান্তিৰ সাগৰ, দুখ-হৰ্তা, সুখ-কৰ্তা বুলি কয়। 'শিৱ' নাম নহয় জানো। জয়ন্তীও পালন কৰে। কিন্তু বুদ্ধিত একো নাই। পিতাহে আহি এই সকলো ৰহস্যক শুনায়। আকৌ 5 হাজাৰ বছৰৰ পিছত শুনাৰ। এই জ্ঞান সত্যযুগত নাথাকে কিয়নো আত্মা সতোপ্ৰধান হয়। জ্ঞানৰ দ্বাৰাই তেওঁলোক এনেকুৱা হয়। এয়া নতুন কথা নহয়নে। মন্দিৰ বনোৱা জনেও এইটো নাজানে যে আমি লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ মন্দিৰ কিয় বনাও? তেওঁলোকক এই ৰাজ্য কোনে দিলে? কেনেকৈ এই পদ পালে? কোৱাও হয় নহয় - কৰ্মৰ ফল। এতিয়া পিতাই বহি কৰ্ম-অকৰ্ম-বিকৰ্মৰ গতিৰ ৰহস্য বুজায়। তেওঁলোকেও নিশ্চয় এই জ্ঞান শুনিছিল। ভগৱানেই কয় - গীতাৰ দ্বাৰাই আদি-সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা হয়। তাত বহু কম মনুষ্য থাকে। বাকী সকলো পুৰণি সৃষ্টি ক'লে গ'ল? নিশ্চয় বিনাশ হয়। মহাভাৰতৰ যুদ্ধৰো গায়ন আছে। গিৰধৰ কবিৰাজে কয়। কিন্তু গিৰধৰ বুলিতো কৃষ্ণকহে কোৱা হয়। কবি কোন? শিৱবাবাক কবি বুলি কোৱা হয়। কবি অৰ্থাৎ শুনাওতা।

তোমালোকে জানা যে বিধিনি আদি বহুত আহিব। পুৰণি দুনিয়াৰ বিনাশৰ কাৰণে কি কি বস্তু তৈয়াৰ কৰি আছে। এয়াই সেই মহাভাৰতৰ যুদ্ধ য'ত ভগৱানে আহি ৰুদ্ৰ যজ্ঞ ৰচিছে। ভগৱানে যজ্ঞ কিয় ৰচিছে? যজ্ঞ ৰচনা কৰা হয় সুখ

শান্তিৰ কাৰণে। পিতা সকলোৰে দুখ-হৰ্তা, সুখ-কৰ্তা হয়। গতিকে এই জ্ঞান যজ্ঞত গোটেই পুৰণি সৃষ্টি স্বাহা (ভস্ম) হৈ যাব। তোমালোকে জানা যে আমি ব্ৰাহ্মণসকল যজ্ঞৰ সেৱক। আমি ব্ৰাহ্মণসকল ব্ৰহ্মাৰ সঁচা মুখবংশাৱলী হওঁ গতিকে পিতাই যি মুখেৰে কয় সেয়া মানিব লাগে। শ্ৰী শ্ৰীৰ শ্ৰেষ্ঠ মতেৰেই আমি শ্ৰেষ্ঠ হৈ, ৰুদ্ৰ মালাৰ দানা হ'ম। বংশ বৃক্ষও বনায় - বাসবাণীসকলৰ বংশ বৃক্ষ, কৃপালানীসকলৰ বংশ বৃক্ষ....। গতিকে ওপৰত আছে শিৱ বাবা, তেওঁৰেই নিৰকাৰী বংশ বৃক্ষ। নিৰকাৰী বংশ বৃক্ষৰ পিছত সাকাৰী বংশ বৃক্ষ হয়। প্ৰথম নম্বৰত হৈছে প্ৰজাপিতা। গতিকে এটা হৈছে পাৰ্থিৱ আনটো আত্মিক। আত্মিক পিতা আহি প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা ৰচনা ৰচে। তেওঁক আহ্বান কৰাই হয় - হে পতিত পাৱন আহ। পুৰণি পতিত দুনিয়াক পাৱন কৰি তুলিবলৈ আহ। নতুনকৈ নগড়ে। প্ৰলয় নহয়। এই বিশ্বৰ বুৰঞ্জী-ভূগোল পুনৰাবৃত্তি হয়। ৪৪ চক্ৰ পুনৰ আৰম্ভণি হয়। বেহদৰ পিতাৰ পৰা বেহদৰ জ্ঞান পোৱা যায়, বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। বেহদৰ পিতাক সকলোৱে স্মৰণ কৰে - "হে ভগৱান" এনেকৈ নকয় জানো। হে ঈশ্বৰ, হে প্ৰভু বুলি ক'লে কোনো চিত্ৰ স্মৃতিলৈ নাই। নিৰাকাৰহে স্মৃতিলৈ আহে। কোৱাও হয় - ভগৱানক স্মৰণ কৰা। পিতা হয়। আমি সকলো ভাই-ভাই। আত্মাৰ কাৰণে কোৱা হয় সকলো ভাই-ভাই। সকলোৱে আহ্বান কৰে - হে পতিত পাৱন, দুখ-হৰ্তা, সুখ-কৰ্তা, হে মুক্তি দাতা আহ, আমাক ৰাস্তা দেখুওৱা। ঘৰ পাহৰি গৈছোঁ। মনত আছে কিন্তু যাব নোৱাৰো। যোগ লগালে যেন আত্মাই ঘি পাই থাকে। আত্মা অবিনাশী হয়। গতিকে আত্মাৰ জ্যোতি সম্পূৰ্ণ নুমাই নাযায়। গতিকে এতিয়া যোগবলেৰে ঘি ঢালি থাকিব লাগে। চিৰ কালৰ কাৰণে আকৌ দ্বীপমালা, আলোকিত হৈ যাব। দ্বীপমালা অৰ্থাৎ ঘৰে-ঘৰে পোহৰ। তেন্তে দ্বীপমালা ক'ত হ'ব? সত্যযুগত। ইয়াত নহয়। এই সকলো ৰহস্য তোমালোকে বুজি পোৱা, তোমালোকৰ অন্ধবিশ্বাস নাই। ভাল বাৰু।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-

- (১) চিন্তাৰ পৰা মুক্ত হ'বলৈ পিতাৰ সমান নলেজফুল হ'ব লাগিব। বুদ্ধিত সদায় জ্ঞানৰ মন্ত্ৰন কৰি থাকিব লাগে।
- (২) আত্মিক সেৱা কৰি নিজৰ প্ৰাণৰূপ গঢ়ি তুলিব লাগে। পুৰণা সকলো স্থানান্তৰ কৰি দিব লাগে।

*বৰদান:- এজনৰ পাঠৰ দ্বাৰা নিৰাকাৰ, আকাৰক সাকাৰত অনুভৱ কৰোতা বৰদানী মূৰ্ত হোৱা

কেৱল এজনৰ পাঠ দৃঢ় কৰি বৰদাতাক ৰাজি কৰি লোৱা তেতিয়া অমৃতবেলাৰ পৰা ৰাতিলৈকে প্ৰতিটো দিনচৰ্চাৰ কৰ্মত বাৰদানেৰে প্ৰতিপালিত, চলি, উৰি থাকিব। সেই এজনৰ পাঠ হৈছে- "এজনৰ বল এজনৰ ভৰসা", "একমত", "একৰস", "একতা" আৰু "একান্ত প্ৰিয়".....এই "এক" শব্দই পিতাৰ প্ৰিয়। যিয়ে এই "এক"ৰ পাঠ দৃঢ় কৰি লয় তেওঁৰ কেতিয়াও কঠিনতাৰ অনুভৱ নহয়। এনেকুৱা বৰদানী আত্মাই বিশেষ বৰদান প্ৰাপ্ত কৰে সেয়েহে তেওঁ নিৰাকাৰ-আকাৰক সাকাৰৰ দৰে অনুভৱ কৰে।

*শ্লোগান:- কাৰোবাৰ পৰা কামৰীয়া হৈ নিজৰ অৱস্থা গঢ়ি তোলাৰ সলনি সকলোৰে সহায়কাৰী হোৱা।

!!ওঁম্ শান্তি!!

***